

Ons moeder en de zusters; een verhaal uit de oorlogstijd

door Sjard Habraken

Miet Habraken-Vingerhoets verwondde zich aan het eind van de Tweede Wereldoorlog door het oprapen van een granaatscherf. Dankzij de goede zorgen van de Engelse legerartsen en, vooral, de zusters van het klooster werd ze weer 'unnen ollinge'. Haar zoon Sjard heeft het verhaal dat zijn moeder zo vaak heeft verteld, aan het papier toevertrouwd.

Miet Habraken-Vingerhoets

Gewond door oprapen granaatscherf

In de oorlog is er in en rond Diessen gevochten en hier en daar ook schade aangericht. Zo ook door een granaat die in het Pannenhuis (het ouderlijk huis van mijn moeder) aan het einde van de oorlog wat klaar heeft gemaakt. Die scherven werden zo met de hand opgehaald en weg gedaan, maar wat men niet wist, was dat het gevolgen kon hebben als men zich daarbij verwondde. En zo ook bij mijn moeder Miet Vingerhoets, die toen een ontstoken hand en arm kreeg van het opruimen van de granaatscherven. Doordat dokter Ruhe uit Hilvarenbeek naar de Mierden was vertrokken was de hulp verder weg, maar de Engelse legerarts zat toen bij Nol Verhoeven in het café waar hulp aan de gewonde soldaten werd verleend. Dus toen daar maar naar toe en die daar kwamen werden ook weer geholpen.

Maar het geallieerde leger trok verder en de legerartsen gingen toen naar kasteel Groenendael in Hilvarenbeek. Daar er toen in Diessen flink werd gevochten kwamen er nogal wat gewonden en die gingen naar een zaal van het kasteel. De artsen hadden tegen Miet Vingerhoets gezegd dat ze voor verdere behandeling maar naar Groenendael moest komen, en zo ging dat ook. Omdat de aanvoer van gewonden erg groot was en sommige dingen toch minder goed om aan te zien waren, heeft Miet wel eens gevraagd om naar een andere zaal te mogen. Toen mocht ze naar een andere zaal waar minder gewonden lagen en waar ze

haar verder hielpen met de verzorging van haar wond door die open te maken en na zuivering weer klaar te maken zodat ze het herstel verder kon gaan. Daar kreeg ze te horen dat de duim er misschien wel af zou moeten. Maar daar wilde ze niks van weten en misschien was er een andere manier, maar die zou dan wel tijd kosten.

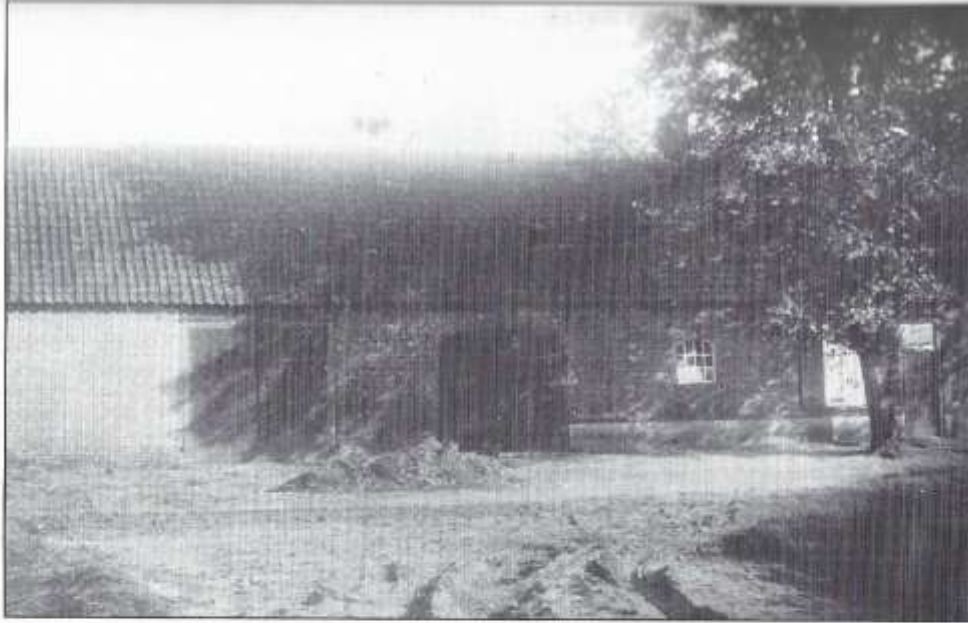
Huize Groenendael rond 1900. Miet Vingerhoets werd hier verpleegd door de Engelse legerartsen.

De zuster zonder duim

Na een tijdje naar Groenendael te zijn gegaan kreeg Miet te horen dat het leger weer verder zou trekken en zo ook de dokterspost op Groenendael. Omdat de ontstoken hand en arm nog wondverzorging nodig hadden, moest ze iets anders gaan zoeken en kwam toen wat dichterbij de deur terecht en wel bij het klooster in Diessen. Na daar aan de deur gebeld te hebben kwam daar een zuster open doen. Die non keek naar haar hand en arm en zei: "Als je er maar niet mee komt te staan als ik, want ik mis een duim." Miet antwoordde: "Dat zal toch niet, want dan ben ik geen hele meer." (*dan zè'k ginnen ollinge mèr*)

Familie Vingerhoets rond 1925. V.l.n.r., met steeds tussen haakjes de naam van hun latere echtgeno(o)t(e): Achterste rij: Jan (Pietha Burgers), Janus (Jana Verhoeven), Nel (Jan Verhoeven), An (Willem Reijrink). De middelste twee tussen opa Jan Vingerhoets en oma Jans van Laarhoven: Miet (Graard Habraken) en Kee (Harrie van Dal). Voorste twee: Jans (Jan Schellekens) en Sjeff (Miet van Oort).

Boerderij van de familie Habraken-Vingerhoets, thans Hooghuisweg 4

Gedurende haar bezoeken van een half jaar lang, kwam die zuster toen met haar levensverhaal. Die zuster was namelijk 13 jaar helemaal lam geweest en had in die tijd ook veel meegemaakt: dat de dokter op ziekenbezoek kwam, dat ze bij zusters op de dodenkamer lag, dat de zusters vroegen aan de dokter van hoe zou het met haar nog verder gaan en dat die dan antwoordde: "Nog een paar dagen en dan is het met haar ook wel gedaan." Dat had ze meerdere malen moeten aanhoren omdat ze er meerdere keren naar toe was gebracht omdat het einde in zicht leek te zijn. Maar niets bleek minder waar en zo kwam er na lange tijd een keer wat beweging in haar grote teen. Ze gilte, de andere zusters kwamen bij haar en zeiden haar: "Laat hem, die teen, er is toch niks meer aan te doen." Maar heel langzaam is de verlamming volledig weg gegaan. Toen het met die verlamde zuster weer redelijk goed ging, kreeg ze bericht dat ze naar huis moest komen omdat het niet goed ging met haar moeder. Toen ze thuis bij haar moeder kwam, zei ze tegen haar moeder: "Wat, ga jij nu sterven nu ik weer beter ben?" Waarop haar moeder tegen haar zei dat ze aan God had gevraagd, dat ze haar maar moesten halen en die dochter van haar maar beter moesten laten worden. En zo geschiedde het ook! Haar moeder is toen gestorven en zij kon weer verder leven maar wel zonder duim. Toen zei die zuster tegen Miet Vingerhoets dat de wonderen de wereld nog niet uit zijn en dat zij echt gelovige mensen waren.

Èrpul fèèn nèèpe

Een half jaar lang ging ons moeder dagelijks naar het klooster in Diessen voor verzorging van haar wond. Haar hand en arm werden dan in een bak met water en soda gehouden, de etter werd er uitgedrukt en daarna werd het verbonden. Na een half jaar was ze verlost van de ontsteking aan hand en arm en kon zo nog

lang verder leven (65 jaar) met een kleine verminking tussen wijsvinger en duim. En als therapie om weer meer kracht in arm en hand te krijgen moest ze vroeger thuis maar aardappels die men kookte in een grote ketel om ze later de koeien op te voeren fijn knijpen (*èrpul in unne sopketel fèèn nèèpe*).

Toen Miet weer hersteld was wilde ze afrekenen. Toen ze vroeg wat de kosten waren voor de hulp gedurende het afgelopen half jaar antwoordde de zuster dat het haar niks kostte. Toen heeft de familie Vingerhoets-van Laarhoven uit Diessen in ruil voor hulp aan ons moeder 5 zakken haver van 50 kg gegeven en die hebben ze laten pletten. Zo konden ze in de oorlog met alle zusters van het klooster havermoutpap eten voor de hulp die ze aan ons moeder hadden gegeven.

Er kwamen zo wel meer mensen uit Diessen om geholpen te worden omdat ze op een of andere manier verwond waren, maar bij sommige ging het ook niet zo goed af omdat ze volgens ons moeder te hard werden aangepakt of te kleinzerig waren, maar die verhalen zijn voor die mensen of kinderen daarvan. Dit is een waar gebeurd verhaal en hebben wij dikwijls aan moeten horen zo ook mensen die kwamen buurten. Doordat ze de mensen zo hebben geholpen, en eigenlijk gratis en uit liefde want anders kan dat niet, mag je wel spreken van 'zusters van liefde'. Dus het verleden van het klooster en alles wat daarmee samen hangt mag men zo toch niet verloren laten gaan want ze hebben meer betekend dan sommigen wel denken.

Gezicht op kerk en klooster in 1970. Gust de Vries maakte deze foto in 1970 ter hoogte van de huidige kruising Acacialaan/Wilgenlaan. De Gildeweide en omliggende bebouwing waren er toen nog niet, alles was boerenland.